

rundt for at finde Pladser, hvor de kunne faa de Sten — det er navnlig det, det drejer sig om —, som de skulle leve af at sælge, begrundet paa de Forbud, som Lodsejerne lade nedlægge, ofte uden at gøre sig det rigtig klart, hvor alvorlig Betydning det kan have for andre. Thi det er det gale ved denne Lov, at det har ingen alvorlig Betydning for Lodsejeren selv. Han taber intet derved, hvorfor saa ikke tage det Syn, naar man kan faa det? Det er dette, vi søge at bringe under alvorlig Overvejelse hos Lodsejeren, inden han tager en saadan Beslutning ved en Bestemmelse som f. Eks. den i Lovforslagets § 2 om, at vil han forbyde andre at tage Sten osv. uden for hans Grund, fordi Bølgeslaget saa vil ødelægge hans Kyst, maa han heller ikke tage dem paa sin egen tørre Strandbred, thi det vil ødelægge den endnu mere. Det er den Betragtning, vi, med Stenfiskerne, ere gaaede ud fra. Vi have yderligere villet gøre det til en alvorlig Sag for ham ved at bestemme, at Forfølgning mod den, der tager Sten paa Forstranden, skal ikke være en privat, som efter den nu bestaaende Lovs § 9, men offentlig. Ved den bestaaende Lov er der det mærkelige, at skønt Ejeren, naar han forbyder andre at tage Sten og Sand osv. uden for sin Grund, saa efter Lovens § 9 heller ikke selv maa gøre det, saa er det kun et dødt Bogstav, fordi der ingen er, som kan paatale det — dette udtales udtrykkelig i Borups Landboret — men saadan bør det ikke være, og til at forebygge dette sigter Bestemmelsen i vort Forslags § 5. Endelig er der Bestemmelsen i § 1 om, at disse Forbud ikke maa udstrækkes til større Dybde end 4 Fod ved dagligt Vande og heller ikke — undtagen i ganske særlige Tilfælde, som da maa godkendes af Overlandvæsenskommissionen — ud over en Afstand af over 100 Alen fra Strandbredden. Da Sagen var til Behandling her i 1861—62, stillede Tschering det Forslag, at Beskyttelsen overhovedet ikke maatte udstrækkes mere end til 10 Alens Afstand fra Strandbredden. Dette Forslag blev kun forkastet med 10 Stemmers Flertal, og vi synes derfor, vi ere overordentlig maadeholdne, naar vi give Adgang til at forbyde dette Stenfiskeri o. s. v. inden for 100 Alens Afstand. Der er sikkert ingen Mening i, saaledes som der er praktiske Eksempler paa, at udstrække et saadant Forbud til 1000 Alen og indtil 19 Fods Dybde; det er sikkert en Beskyttelse, som Lodsejerne ikke have Krav paa, og hvorved de kun udrette det at ind-

skrænke fattige Stenfiskere, der ikke have Jord, men kun Vandet at leve af, i deres lovlige Erhverv. Hermed skal jeg foreløbig anbefale Forslaget til velvillig Behandling.

Formanden (Sofus Høgsbro): Folketingsmanden for Præstø Amts 6te Valgkreds har Ordet for at forelægge det ved Begyndelsen af Mødet anmeldte Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Bojsen): Efter den Forhandling, der fandt Sted her i Lørdags, og som vil være ærede Medlemmer bekendt, vil man finde det naturligt, at Forslagsstillerne have ønsket hurtigst muligt at genoptage Arbejdet for at tilvejebringe en Ulykkesforsikring eller dog Erstatning for en saadan over for de mange Arbejdere og ligestillede, som jo i Lørdags bleve udelukkede fra den Forsikringslov, som da blev vedtagen. Efter de Antydninger, som her faldt, og da der fra flere Sider blev udtalt Beredvillighed til at tage denne Sag under Behandling, naar den fremkom som særligt Lovforslag, har man ønsket her at forelægge Sagen paa ny for Tinget, altsaa at følge den skete Anvisning. Den fremkommer nu i samme Skikkelse, som den havde ved Ændringerne i Lørdags, med de blot formelle Ændringer, som nødvendiggøres af, at disse fremkomme som særligt Lovforslag. Det kunde muligen have været ønskeligt at gennemarbejde Forslaget yderligere, saaledes at man ikke havde behøvet alene at henvise til en Række Lovparagraffer i den anden Lov, men netop med Hensyn til, at vi vilde sætte Pris paa, at Arbejdet om Sagen blev genoptaget hurtigst muligt, og da der intet er til Hinder for, at man kunde anvende alle de citerede Lovparagraffer, saaledes som de staa, har man ment det hensigtsmæssigt paa dette Trin af Forhandlingerne at beholde Formen, som den havde, da vi sidst diskuterede derom, nemlig ved 3dje Behandling af Ulykkesforsikringsloven. Det er jo en Selvfølge, at Forslagsstillerne kun betragte dette Forslag som et Grundlag for en Forhandling, hvorigennem vi haabe, at der kan opnaas et positivt Udbytte for det egentlige Øjemed, nemlig at skaffe den savnede Forsikring for de ved den nys vedtagne Lov udelukkede Arbejdere, hvad enten dette saa naas ad denne eller muligvis ad en anden Vej, saafremt dette sidste maatte blive Resultatet af Tingets Forhandling. Jeg vil hermed tillade mig at anbefale Sagen til den velvilligste Behandling.